

ene til at spænde Ben for den anden. Det er derfor sandsynligt, at en Talescene vilde bidrage til at skaffe bedre Forhold til Veje.

Men naar man saa tager Forholdene, som de ere, og ikke kan regne med flere Teatre, men kun med eet, der skal rumme baade Skuespil, Opera og Ballet, saa er det efter min Mening slet ikke paavist, at det kgl. Teaters nuværende Drift er tilstrækkelig god, og at der ikke her skulde kunne ske en Forandring. Den sidste ærede Taler har jo peget paa den Side af Sagen, at Lønningsspørgsmaalet ikke blev fremlagt her, at man ikke vidste noget bestemt derom, ikke kendte noget til Fremtidens Forhold. Men desværre kender man noget til Nutidens og ved, at det nuværende System ikke er i Overensstemmelse med gode og sunde økonomiske Principper. Feusystemet, der siger: Jo højere Gage, desto større Roller og desto større Feu, er sikkert uheldigt for Kunsten. Det er forstaaeligt, at Kunstneren virkelig kan tage mere Hensyn til, om en Rolle giver ham større Indtægt, end om den egentlig absolut passer for ham, medens det første Hensyn burde være, om den ligger for ham. Det er menneskeligt, om Skuespilleren gerne vil have en Rolle, der giver ham større Indtægt, og den, der er højest i Klasse, faar jo baade Feu og ogsaa Ekstrabetaling, det vil sige, at de faa ug. med Kryds og Slange. Kunstnerne ere altsaa baade Statsarbejdere og Andels-havere, et System, som ganske sikkert er forkasteligt, og klassificeres efter Regler, som under andre Forhold i den praktiske Verden slet ikke vilde blive godkendte, men det er groet saadan fast med hele Teatrets Virksomhed, at det vil være vanskeligt at forandre noget deri. Der røres ikke herved, og dog forekommer det mig, at det maatte blive et Udvalgs Opgave at undersøge, om virkelig hele Gagesystemet ved det kgl. Teater er af den Art, at det kan forsvares at opretholde det i dets nuværende Form.

Jeg vil nævne et andet Eksempel. Naar Operaen ikke synes at være en særlig lønnende Kunst, naar den tværtimod er bekostelig, skønt den søges meget af et talrigt Publikum, der gerne ønsker at høre de mest populære Operaer, saa er det jo sikkert en slet Økonomi, naar Teatret tillader sin ypperste Kunstner at rejse væk i den for Teatret daarligste Maaned. Det kan siges, at hvis man spillede de populære Operaer netop i Maj Maaned, hvor Teatret har vanskeligt ved at samle Publikum, vilde det ikke være vanskeligt at faa

det fyldt, naar det havde sin ypperste Kunstner, i Stedet for at han har fri og rejser bort fra Landet. Teatrets Tab derved kan maaske anslaaes til en Snes Tusind Kroner alene paa Maj Maaned. Det forekommer mig ikke at være god Økonomi.

Men ejendommeligt tage ogsaa de nuværende Forhold sig ud, naar man ser det kongelige Teaters hele Stilling ud fra de mindre Funktionærers Synspunkt. Der er for nylig blevet opslaaet en Bekendtgørelse i Teatret, i hvilken Chefen meddeler, at nu skal der spares. Opslaget gaar ud paa, at da Teatrets økonomiske Forhold kræve en Indskrænkning af dets Udgifter, vil Teatret fremtidig ikke kunne honorere Musik, der udføres paa Scenen af det sceniske Personale, efter samme Regler, som gælde for professionelle Musikere. Der skal spares paa dette Punkt. De smaa Funktionærer, som tidligere have faaet 5 Kr. for at spille paa Scenen, naar de havde en vis musikalsk Uddannelse, maa finde sig i denne Forandring, og de, der have haft en eller anden lille Replik og derigennem fortjente sig en Tokrone eller en Daler, som det hed i gammel Stil, maa ogsaa finde sig i, at denne tages fra dem, og at man henviser til, at man vil tage i Betragtning under Hensyn til Partiet, Feuklasse, vedkommendes Gagering osv., hvorledes man vil honorere ham for dette Ekstraarbejde. Det forekommer mig at være en underlig Maade at indføre Besparelser paa. Den gamle Historie, at man altid springer over, hvor Gærdet er lavest, gentager sig her. Fra de smaa Funktionærer, der trængte til Lønningsforbedring, søger man at knibe et Par Kroner af paa den stakkels Ekstrafortjeneste, som de kunne have. Derimod lader man hele det System, som synes at være uforstaaeligt for uindviede, og som vistnok ikke burde blive staaende i den Forstand, hvori det hidtil har eksisteret, være uberørt. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til saaledes at springe over, hvor Gærdet er lavest. Korister lønnes f. Eks. med fra 550 til 850 Kr. aarlig plus Korpoints, det vil sige, at en Mand efter f. Eks. 30 Aars Forløb kan naa en Indtægt af ca. 1,000 Kr. aarlig med en Arbejdsdag af 9 Timer. At disse Folk ikke føle sig særlig fornøjede, er forstaaeligt, og at de se med nogen Uvillie paa, at man sparer nedefter, medens man lader hele Overbygningen være uantastet, er ret begribeligt. Der er ogsaa nævnt for mig et andet ejendommeligt lille Eksempel, som jeg skal tillade mig at anføre. Naar det kongelige Teater om